

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Negen

Het Paradijs van de Levensgoden

Sri Aurobindo

Een Gelukkige en Lumineuze Werkelijkheid, p. 233

Rondom hem scheen een grote gelukkige Dag.

Als een luister van een of andere verrukte Oneindigheid,
Hield het in de pracht van zijn gouden lach
Vrijgestelde gewesten van hart's geluk,
Bedwelmd door de wijn van God,
Ondergedompeld in licht, eeuwigdurend goddelijk.

Een favoriet en vertrouweling van de Goden,
Die het goddelijke gebod tot vreugde gehoorzaamt,
Hij was de soeverein van zijn eigen heerlijkheid
En meester van de koninkrijken van zijn kracht.

Verzekerd van de zaligheid, waarvoor elke vorm gemaakt is,
Onbewogen door angst en leed en de schokken van het Lot
En niet gealarmeerd door de adem van de vlietende Tijd
En niet bestormd door de ongunstige omstandigheid
Ademde het met een lieflijk geborgen zorgeloos gemak,
Vrij van ons lichaam's broosheid, die de dood uitnodigt,
Ver van de gevarezone van strompelende Wil.

Het was niet nodig om zijn vurige hartslagen te beteugelen;
Aangegrepen door de omhelzing van het warme bevredigde gevoel
En de snelle wondervloed en vuur en kreet
Van de levensimpulsen's rode luisterrijke ras,
Leefde hij in een juwelenritme van de lach van God
En lag op de borst van de universele liefde.

Stad van Vreugde, p. 233-234

Immuun liet de ongeketende Geest van Heerlijkheid
Zijn blinkende zonne-scharen en maan-kudden weiden
Langs de lyrische vliet van zorgeloze stromen,
In de geur van de onaardse affodil.

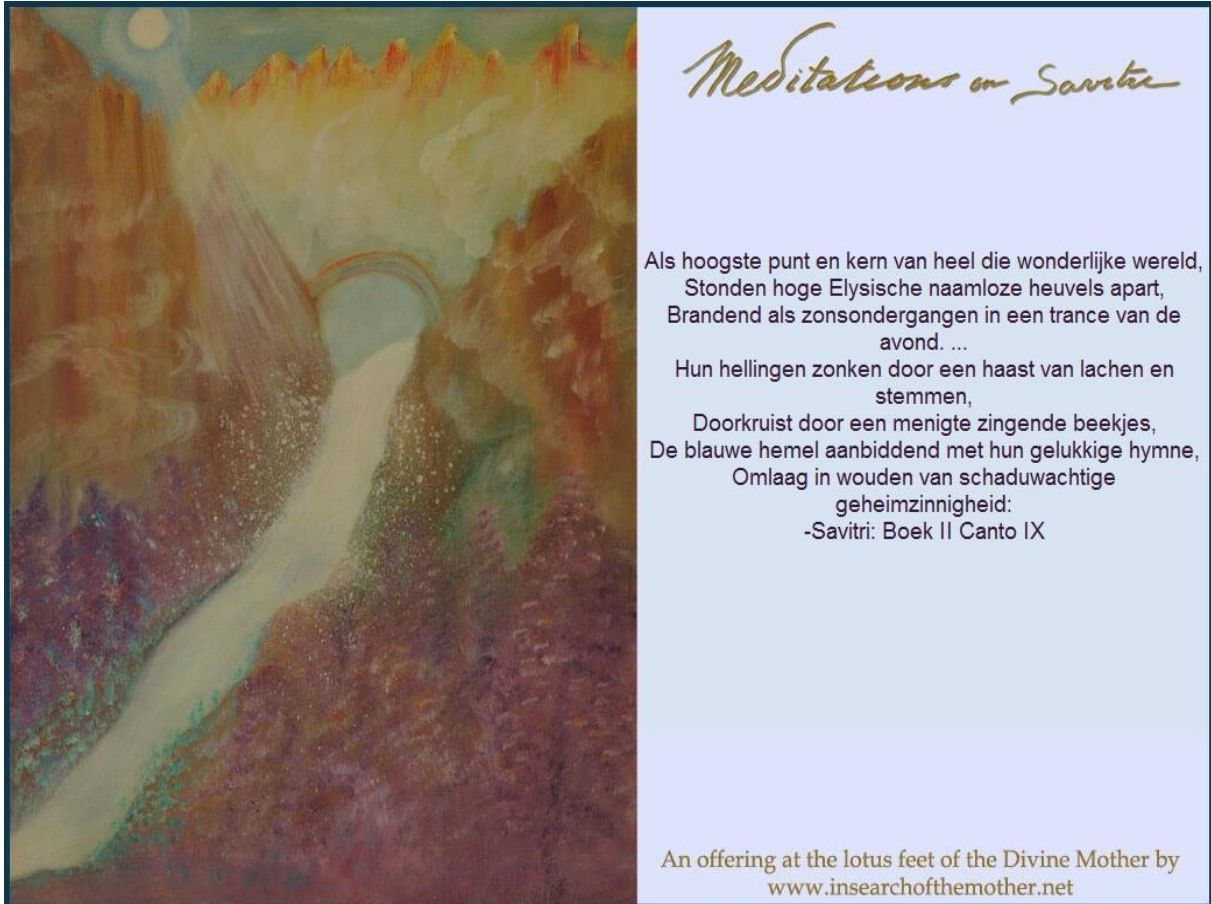
Een stilte van gelukzaligheid omwikkelde de hemelen,
Een onbezorgde straal glimlachte over de hoogten;
Een mompel van onverstaanbare verrukking
Beefde in de winden en raakte de betoverde aarde aan;
Onophoudelijk in de armen van extase
Zijn lieflijke onvrijwillige tonen herhalend,
Vloeide een snik van vervoering langs de uren.

Terwijl hij vooruitging onder een boog van glorie en vrede,
Een reiziger op plateau en op mijmerende bergrand,
Als iemand, die in de Wereldmagiër's spiegel
Een gewonderde verbeelding van zielgedaanten ziet vluchten,
Kruiste hij scènes van onsterfelijke vreugde
En staarde in afgronden van schoonheid en zaligheid.

Rondom hem was een licht van bewuste zonnen
En een broedende blijheid van grote symbolische dingen;
Hem kwamen bevolkte vlakten van briljante kalmte tegemoet;
Bergen en violette dalen van het Gezegende,
Diepe valleien van vreugde en bruisende watervallen
En wouden van huiverende purperen eenzaamheid;
Onder hem lagen als glanzende juwelengedachten,
Verrukte dromende steden van Gandharva koningen.

Over de vibrerende heimelijkheden van de Ruimte
Sloop lieflijk een schemerige en gelukkige muziek,
Door onzichtbare handen getroffen hoorde hij nabij het hart
De harp's roep van de hemelse minstrelen voorbijgaan,
En stemmen van onaardse melodie
Bezongen de glorie van eeuwige liefde
In de wit-blauwe maanstralenlucht van het Paradijs.

De Schijnende Edens van de Vitale Goden, p. 234-235

Als hoogste punt en kern van heel die wonderlijke wereld,
Stonden hoge Elysische naamloze heuvels apart,
Brandend als zonsondergangen in een trance van de
avond. ...

Hun hellingen zonken door een haast van lachen en
stemmen,

Doorkruist door een menigte zingende beekjes,
De blauwe hemel aanbiddend met hun gelukkige hymne,
Omlaag in wouden van schaduwachtige
geheimzinnigheid:

-Savitri: Boek II Canto IX

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Als hoogste punt en kern van heel die wonderlijke wereld,
Stonden hoge Elysische naamloze heuvels apart,
Brandend als zonsondergangen in een trance van de avond.

Als in een of andere niet doorzochte diepzinnigheid,
Dompelde hun basis in een vreugdevolle stilte;
Hun hellingen zonken door een haast van lachen en stemmen,
Doorkruist door een menigte zingende beekjes,
De blauwe hemel aanbiddend met hun gelukkige hymne,
Omlaag in wouden van schaduwachtige geheimzinnigheid:
Opgetild naar een wijd stemloos mysterie
Klommen hun pieken naar een grootsheid voorbij het leven.

De stralende Edens van de vitale goden
Ontvingen hem in hun doodloze harmonieën.

Alle dingen waren daar volmaakt, die bloeien in de Tijd;
Schoonheid was daar schepping's ingeboren vorm,
Vrede was een ontroerde weelderige zuiverheid.

Daar vervulde Liefde haar gouden en rooskleurige dromen
En Kracht haar gekroonde en machtige mijmeringen;
Verlangen steeg op, een snelle almachtige vlam,
En Plezier had de statuur van de goden;
Droom wandelde langs de snelwegen van de sterren;
Lieflijke gewone dingen veranderden in wonderen:
Verrast door de geest's plotselinge betovering,
Getroffen door de goddelijke passie's alchemie,
Was pijn's zelf gedwongen getransformeerd in potente vreugde,
Die de antithese heelde tussen hemel en hel.

Een Verloren Verboden Wereld, p. 235-236

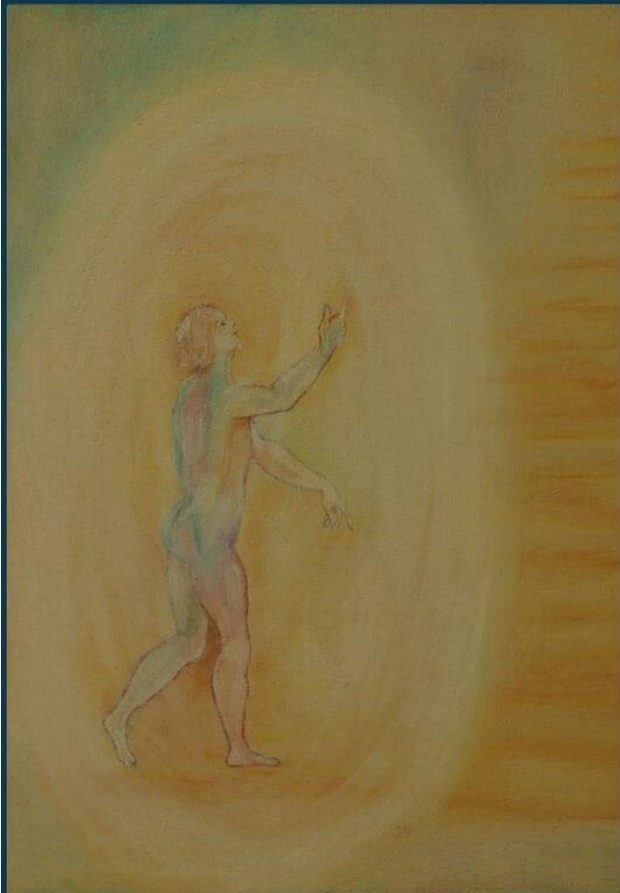
Alle leven's hoge visies zijn daar belichaamd,
Haar ronddwalende hoop vervuld, haar vergulde honingraten
Gepakt door de honingeter's snel schietende tong,
Haar brandende gissingen veranderd in in extatisch gemaakte
waarheden,
Haar machtig hijgen gestild tot doodloze kalmte
Een haar immense verlangens bevrijd.

In dat paradijs van volmaakt hart en gevoel
Kon geen lagere noot de eindeloze betovering doorbreken
Van haar vurige en vlekkeloze lieflijkheid;
Haar stappen zijn zeker van hun intuïtieve val.

Na de doodsangst van de ziel's lange strijd
Werd ten lange leste de kalme en hemelse rust gevonden
En, gebaad in een magische vloed van zorgeloze uren,
Werden zijn krijgersnatuur's gewonde ledematen genezen
In de omhelzende armen van Energieën,
Die geen smet duldden en hun eigen zaligheid niet vreesden.

In scenes, die verboden zijn voor onze zwakke zintuigen,
Midden tussen miraculeuze geuren en wonderkleuren,
Ontmoette hij de gedaanten, die het zicht vergoddelijken,
Luisterde naar muziek, die de geest onsterfelijk kan maken
En het hart wijd kan maken als de oneindigheid
En ving de onhoorbare cadensen,
Die het occulte oor ontwaken:
Uit de onuitsprekelijke stilte hoort het ze komen,
Bevend met de schoonheid van een woordloze taal,
En gedachten te groot en diep om een stem te vinden,
Gedachten, waarvan het verlangen het universum herschept.

De Gezuiverde Aardenatuur, p. 236

Meditations on Savitri

Een schaal van besef, die met vurige voeten klom
Naar hoogten van onvoorstelbaar geluk,
Vormde zijn wezen's aura opnieuw in vreugdegloed,
Zijn lichaam glansde als een hemelse schelp;
-Savitri: Boek II Canto IX

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Een schaal van besef, die met vurige voeten klom
Naar hoogten van onvoorstelbaar geluk,
Vormde zijn wezen's aura opnieuw in vreugdegloed,
Zijn lichaam glansde als een hemelse schelp;
Zijn poorten naar de weelde werden overspoeld met zeeën van licht.

Zijn aarde, begiftigd met hemelse competentie,
Herbergde een kracht, die nu niet meer nodig was
Om de gesloten douanelijn te kruisen tussen lichaam en geest
En goddelijkheid te smokkelen in de mensheid.

Het schrok niet langer terug voor de allerhoogste eis
Van een onvermoeibare capaciteit voor zaligheid,
Een macht, die zijn eigen oneindigheid kon onderzoeken
En schoonheid en passie en het diepte's antwoord,
Noch vreesde het de bezwijming van een blijde vereenzelviging,
Waar geest en lichaam zich in innerlijke extase verenigen
En de tweedracht teniet doen tussen zelf en vorm.

Het ontleende aan het zicht en geluid spiritueel vermogen,
Maakte van gevoel een pad om het ontastbare te bereiken:
Het werd aangegrepen door de hemelse invloeden,
Die de substantie vormen van leven's diepere ziel.

De aardenatuur stond herboren, bondgenoot van de hemel.

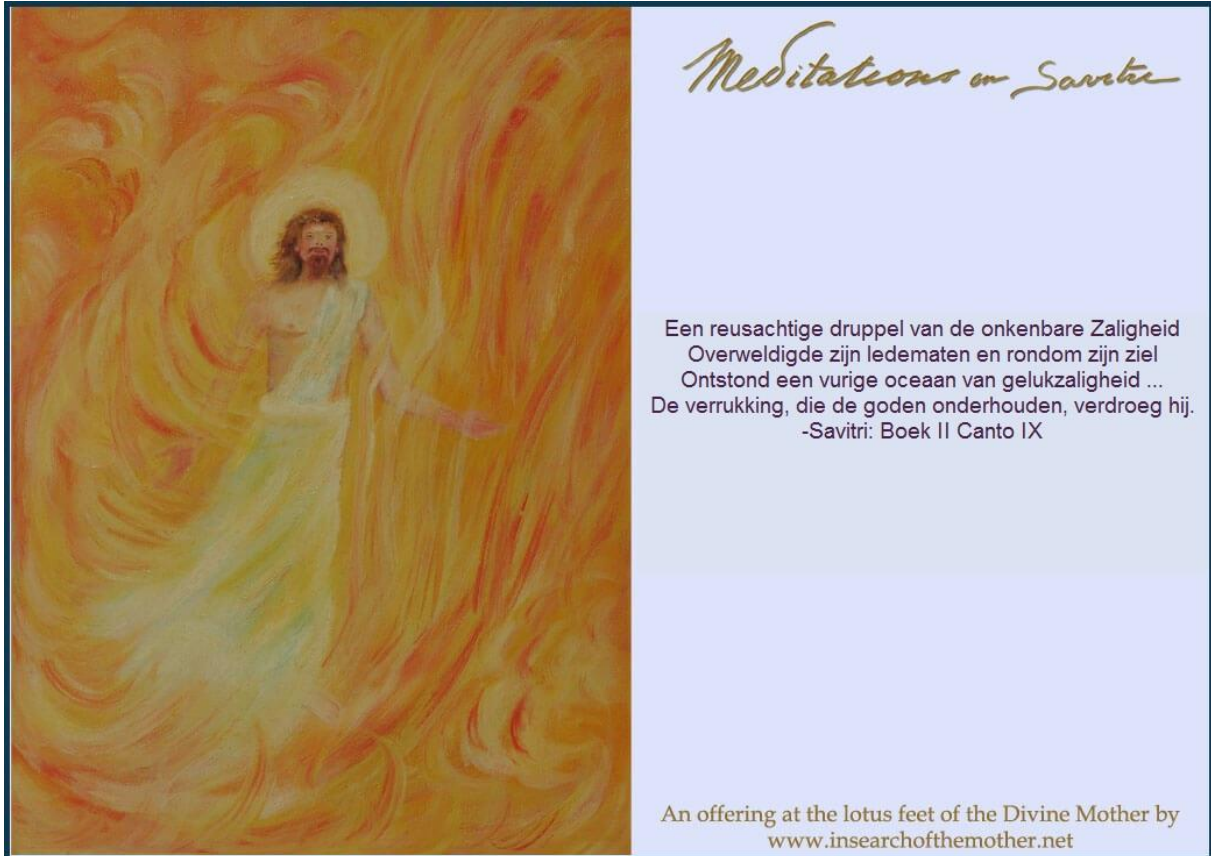
In het Gezelschap van Goden, p. 236-237.

Als een geschikte metgezel van de tijdloze Koningen,
Die de godheden van de levende Zonnen evenaarden,
Mengde hij zich in het stralende tijdverdrijf van de Ongeborenen,
Hoorde fluisteringen van de nooit geziene Speler
En luisterde naar zijn stem, die het hart steelt
En het aan de borst legt van God's verlangen,
En voelde zijn honing van gelukzaligheid
Door zijn aderen stromen als de rivieren van het Paradijs,
Maakte het lichaam een nectarbeker van het Absolute.

In plotselinge momenten van openbarend vuur,
In gepassioneerde half ontsluisde antwoorden
Bereikte hij de rand van ongekende extasen;
Een oppermachtige aanraking verraste zijn jachtige hart,
De omarming werd herinnerd van het Wonderbaarlijke,
En voortekenen regenden omlaag uit witte zaligheden.

Het Eeuwige kwam naderbij, vermomd als Liefde
En legde haar hand op het lichaam van de Tijd.

Een klein geschenk komt van de Ontzaglijkheden,
Maar onmetelijk voor het leven haar winst in vreugde;
Het hele niet vertelde Verdere is daar weerspiegeld.

Een reusachtige druppel van de onkenbare Zaligheid
Overweldigde zijn ledematen en rondom zijn ziel
Ontstond een vurige oceaan van gelukzaligheid;
Hij verzonk verdronken in lieflijke en brandende uitgestrektheden:
De verschrikkelijke heerlijkheid, die het sterfelijke vlees kon verbrijzelen,
De verrukking, die de goden onderhouden, verdroeg hij.

Onsterfelijk plezier zuiverde hem met zijn golven
En veranderde zijn sterkte in niet stervend vermogen.

Onsterfelijkheid ving de Tijd en droeg het Leven.

EINDE VAN CANTO NEGEN